

Nevin Birsa

IN BILA JE RESNICA

SRCE MENIHA

Zaspal si z roko na hladnem čelu
 preteklosti: brenčale so
 stekleničke, v potokih in jedrcih
 so izzivale svetlobo, in spal
 si z mrežo ljubezni,
 z majhnimi tigri v koticah oči,
 bežal si čez planote ognja,
 z lastno daljavo v drugi daljavi,
 z obrežjem nespečnosti, z drugo
 roko v roki, z gnevom prijateljstva
 in oklestki modrine, hodili smo,
 počivali v vežah, nosili v
 svojem naročju otroke usode,
 in majhen trepet,
 v žicah in vrvicah,
 je bil kot spočetje
 amfor in jabolk, v katere si
 grizel občasno, in zmerom.

HITIM V PRAPOR ZELENJA

Hitim v prapor
 zelenja, hitim, da bi dosegel jedro
 sanjskih oblakov
 v trpeči, oblastni zarji noči:
 prosim vse zvezde, vse trave,
 vse rudnike molka
 in mleko porodnic, naj
 zbežijo iz mojega obzorja v tuje

prostosti, se spremenijo v živali
 z gorečimi kožuhi in v lucidno
 trepetanje rož, o katerih sanjajo
 velikani in se solzijo pritlikavci. –
 prosim vse bogove,
 prosim katakombe in zaprte oči sonca,
 potopljene v neizmernih globinah,
 naj darujejo svoje otroke
 bleščavici obzorja, ki se pne kot most
 od mojih sklenjenih rok
 do zenita
 noči.

V ZELENJU SEM ISKAL POT

Kolikokrat sem že zapustil to dolino,
 a zmerom znova
 sem se vrnil vanjo,
 slep in gluha v zelenju sem iskal
 pot, ki je mrgolela,
 iskala, plavala
 v mrestu svetlobe:
 v niansah sem poklekal
 pred oltar videnja,
 v ropotarnico mest, gum, avtomobilov.
 z zlim betonom,
 ki predira moje dlani, moja srca;

dolga je bila pot,
 ki se je scejala vame,
 ma zemlji, v kaplji, v bežanju
 sem iskal resnico, in videl sem,
 da je laž hobotnica,
 ki jo trem, dan za dnem, večer za večerom ...

Dolina peronospornih mrakov,
 škropivo se dotika angelov, in komaj
 se obrnem proti soncu,
 že me objame, razpršena globina,
 vonj mojih prsi.

KOT VRTOGLAVI PLANET

Kocka je padla: ljubje
 se sprošča v
 sveži, rjoveči veter:
 to je popotnica v prihodnost,
 v kazalec čmrlja, ose
 ali v prah, v vezalke, trume, kalčke,
 to je kot vrtoglavi planet,
 to je samovšečna plazma zvezd:

(mesto umira v svetlobi, v bilki,
 v možganih).

BILA JE RESNICA

Kajti: bila je resnica,
 odovela kot hrastovi kolobarji,
 med prsti se je stekal
 modri valj, kajti: glen
 motnih vodá, nemirni paglavci,
 katerih repi so spali v blatu
 luž,
 so ostajali ime moje matere
 in kovaškega kladiva,
 (o sanje na nakovalu prihodnosti!),
 oropan v zelenem jutru
 sem slišal božji glas žganja,
 vina, mladosti, razigranosti,
 prešernega tkanja, ljubljenja, in
 na listu jasmína, ki je padel
 v čašo neba, sem napisal glorio:
 miloščina,
 pavji rep teka od oblaka do oblaka,
 neskončna valovanja se zapredajo
 v lapuh in volčjo jagodo,
 polno odrevenelega šepeta, silhuet
 in klicev na pokošenem travniku neba.

NA OBREŽJU

Na obrežju,
padali so vozli morja, pene,
čolni srha, ki so se sprehodili vzdolž čeri,
mleko globin in alg, slana pošiljka
vetrov: hodil sem skozi zastave in svetove,
čeri vsebujejo davnino valov, galebi
so krožili v mojih žilah,
globine so nosile težo planjav,
in na produ solin
se je iskrla vsa slina in mogočnost
vodá.

DIM, KI NESLIŠNO KIPÍ

Dim, ki neslišno kipí med
zvezde, je ura, ki tiktaka,
zaverovana v svoj obod:
številke hitijo v enakomernem ritmu
čez polja in reke, in
mojster, minevajoč kot svetloba,
bo hlupal med steklom,
bo jokal kot množica ob
vznožju gorá.

Obrnil

bom jadro: pokrajina bo
pokleknila v večer, in strgana
koža bo pljuskala kot
globine zenic in kot mati,
ki spi v grobu tišine: tedaj
pridejo perutnice, pozabljene
v šumenju in cvetenju pavk,
in dan se skrči v prst
kovinskega vzhoda.

IN BILA JE RESNICA

In bila je resnica,
gošča sveč in neizmernega, tako
bisernega svetá, polnega mavric,
zemlje, brokata zvezd: neslišno
so padale megle
skozi mojo kri, skozi kri angelov,
prihajali so rodovi globin,
gradovi vetra so se rušili ob
dotiku mesečine,
irhasti naboj je tlel v žerjavici
razrezanega ekvinokcija:
 (naprej moramo,
naprej, kajti hudourniki begajo
v diamantnem prstanu s tisoč očesi!).